

The illustration shows a woman with short dark hair, wearing a yellow long-sleeved shirt and green pants, sitting in a blue office chair at a desk. She is looking at a computer monitor. On the desk are a keyboard and a mouse. On the floor next to her is a small, spotted cat looking up at her. On the wall behind her, a framed portrait of a man with dark, curly hair, wearing a red and white jacket, is held in place by four pieces of yellow tape. The computer monitor displays a webpage with a golden sunburst icon on the left and text on the right, including the name 'Carlo Acutis'.

**corinna
turnerová**

boží ajták

9 dní s carlem acutisem: příběh

Edice
Courage

**Corinna
Turnerová**

Boží ajťák

9 dní s Carlem Acutisem: příběh

Karmelitánské nakladatelství

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Turner, Corinna

[Boy who knew. Česky]

Boží ajťák : 9 dní s Carlem Acutisem : příběh / Corinna Turnerová ; z anglického originálu The boy who knew ... přeložil Jiří Gračka. --

V Praze : Karmelitánské nakladatelství, 2024. -- 94 stran. --

(Courage ; svazek 6)

Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o.

ISBN 978-80-7566-552-2 (brožováno)

* 27-36 * 004.42-051 * 272-532.3/.4 * 272-184.3 * 27-4 * 316.728 * 616-036.88-052 * 2-312.6-584.5 * 17.02 * 27 * 27-58 * 929 * (450) * (092) * (0:82-97) * (0:82-322.2)

– Acutis, Carlo, 1991-2006

– křesťanští blahoslavení -- Itálie -- 20.-21. století

– programátoři -- Itálie -- 20.-21. století

– novény

– katolická víra

– křesťanský život

– každodenní život -- křesťanské pojetí

– nevyléčitelně nemocní

– vnitřní konverze

– smysl života -- křesťanské pojetí

– křesťanská spiritualita -- 20.-21. století

– biografie

– modlitby

– náboženské příběhy

27 - Křesťanství. Křesťanská církev všeobecně. Eklesiologie [5]

929 - Biografie [8]

© 2020 Corinna Turner

Czech edition © KatMedia, s.r.o., Praha, 2024

ISBN 978-80-7566-552-2

Sobota:

DEN DIAGNÓZY

3. října 2020

„Máš leukémii.“

Pořád vidím toho doktora, jak mu oči nad rouškou těkají a hledí střídavě na mě a na rodiče. Pořád v hlavě slyším jeho slova. Máma se rozplakala. Táta začal bušit pěstmi do doktorova stolu. A já jsem tam jenom tak seděl.

Leukémii. Jak můžu mít leukémii? Vždyť je mi patnáct. Tak hrozné věci se přece v mém věku nestávají, ne?

Ale co ta únava... a modřiny...

„Máš leukémii.“

Když jsme se z nemocnice vrátili domů, začala se máma jako obvykle připravovat na večerní mši. Táta už s námi nějakou dobu vůbec nechodil, ale dnes... dnes začal na mámu křičet, *jak vůbec může dál věřit, že existuje Bůh, když dopustil, aby se mi tohle stalo? Copak může věřit, že je dobrý? A máma na to, že Bůh je moje jediná naděje, copak to nechápe? Chce snad, abych umřel?*

Pořád ještě na sebe křičeli, když jsem se potichu vytratil a vydal se do kostela. Myslím, že jsem tam ještě nikdy nešel sám. Připadal jsem si divně. Kdykoli jindy bych toho využil a mši vynechal. Jenže dneska jsem na Boha naštvaný, řekl bych... Ale taky se opravdu hrozně moc bojím. A navíc jsem chtěl utéct před tou hádkou.

Mamka na mši nakonec vůbec nepřišla. Při prvním čtení mi pak došla esemeska: *Danieli, kde jsi?* Odepsal jsem: *V kostele.* Přes neekologickou jednorázovou roušku se na mě zamračila jedna stará paní.

Při kázání jsem pak usnul. Jsem teď pořád tak unavený. Vysloužil jsem si za to další zamračení.

Teď už jsou všichni pryč a já tu pořád sedím. Bojím se jít domů – co kdyby se ještě hádali... Anebo kdyby o tom třeba se mnou chtěli mluvit. Jsem celý otupělý. Ani jsem si nesundal roušku, i když tu nikdo jiný není.

„Máš leukémii.“

„Chceš snad, aby Daniel umřel?“

Copak opravdu umřu? Připomenu si slova ze čtení, která jsem zaslechl, než jsem usnul: *O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě.*

„Bože, prosím, nenech mě umřít,“ šeptám.

Bůh neodpovídá. Možná má táta pravdu. Přece jenom si roušku sundám, strčím ji do kapsy a ruce se mi při tom třesou.

„Bože, já mám strach.“

Nic. Teda až na to, že se otupělost rozplývá a najednou opravdu cítím hrůzu, která mi v břicho otevírá černou díru, studenou jako... jako márnice?

Zabořím obličej do dlaní a z nitra mi uniká několik vzlyků. *Umřu, Pane?*

Kdesi z přední části kostela slyším kroky.

Zastaví se, a pak zas rázně vykročí do uličky. Přímo ke mně. Ale ne.

Otírám si obličej a marně se snažím vzlykání zastavit. Na rukáv mi z nosu ukápne nudle. Fuj.

„Ahoj, Danieli.“

Zdráhavě zvednu hlavu, ramena se mi pořád třesou. Vedle mě stojí otec Tomáš. Je mladý, docela v pohodě a to, že ty jeho dlouhé černé šaty – pardon, sutana – ometají všechno kolem sebe, mu ani trochu nevadí. Přál bych si nemít z ničeho těžkou hlavu, jak to umí on.

„Zdravím vás, otče.“ Hlas se mi chvěje. *Dělej, že o nic nejde, Dane. Prostě předstírej, že je všechno v pohodě, vstaň a odejdi.*

„Jsi v pořádku?“

„Ne,“ zavrtím hlavou. A co ten odchod? Najednou ze mě vyletí: „Mám leukémii.“

Rty se mu roztáhnou, jako bych ho právě praštil do břicha. „Ach, Danieli...“ Posadí se do řady přede mě a natočí se tak, aby na mě viděl, z očí mu čtu opravdový zájem. „Do

háje, myslel jsem, že tě trápí šikana nebo něco takového. Tomuhle je ve tvém věku těžké se postavit. Kdy začínáš s léčbou? Řekli ti... jaká je prognóza?“

„Prognóza?“ ptám se jako idiot. Aha, myslí to, jestli budu žít, anebo umřu. „No, ehm... zrovna dneska přišly předběžné výsledky testů. Po dalších testech v pondělí ráno udělají specialisté plán, další pondělí se s nimi sejdu a... no, pak mi řeknou... však víte. Myslí si, že s léčbou začnu skoro hned.“

„To je dobře. Takže je právě tak dost času na nověnu.“

„Cože?“

Vytáhne peněženku a zalistuje několika kartičkami, až jednu vytáhne. „Tohle je svatý právě pro tebe. Teda, technicky vzato je blahoslavený. Vlastně bude blahoslavený až další sobotu, takže bych tyhle nové kartičky ještě neměl nikomu dávat, ovšem za daných okolností... Tady máš. Téměř blahoslavený Carlo Acutis. Když mu bylo patnáct, onemocněl leukémií. Nejlepší modlitební parťák, jakého teď můžeš najít. Myslím, že na jeho webu je i nějaká nověna.“

Vidí můj nejistý pohled. „Nověna je, když se na devět dní spojíš s nějakým svatým a za něco se modlíš.“

„Jo, to si vlastně pamatuju.“ Beru si kartičku a zasouvám ji do kapsy, i když si nejsem jistý, jestli o ni vůbec stojím. Když teď otupělost zmizela, začínám se na Boha pořádně zlobit. Neměl by mě snad milovat? Kdesi uvnitř se do mě bolestivě zařezává drát do běla rozžhaveného vzteku a já zamračeně hledím ke svatostánku. Táta má pravdu. Jak mohl dopustit, aby se mi tohle stalo? Co jsem mu kdy provedl?

„Už jsi někdy vyrobil hrnec?“ zeptá se zničehonic otec Tomáš. „Nebo namaloval obraz?“

Cože? „No, kreslím ve 3D na počítači. Dělán toho spoustu.“

„Jasný. Věděl jsem, že děláš něco s uměním. Tak teda řekněme, žeš vytvořil 3D hrnec. Nutil tě k tomu někdo?“

Nechápavě se na něj podívám. „Ne. Dělam to jenom proto, že chci.“

„A mohl bys ho nějak virtuálně i rozbít?“

„V tom mém programu? Jasně. Tak nějak.“ S myšlenkou na můj nejnovější 3D grafický program a obrovský inventář kvalitních nástrojů mnou projede vlna štěstí... a pak se vrátí smutek. K čemu mi to všechno bude, když si neporadím s touhle záležitostí?

„Mohl bys vzít zbytky tohoto svého hrnce a vytvořit z nich mozaiku, která by byla mnohem krásnější?“

„Kdybych chtěl...“

„A bylo by to v pořádku? Rozbít svůj hrnec a předělat ho na něco lepšího?“

„Samozřejmě. Je to přece můj hrnec. Udělal jsem ho já, nebo ne?“

„A tu krásnou mozaiku by sis pak mohl nechat navždycky, vid?“

Navždycky? Možná před sebou nemám ani jediný rok, co já vím... Až se zpožděním mi dochází, o čem to vlastně mluví. „Aha, to je chytré! Já ale nejsem žádný hrnec! To není to samé!“

„Ne, to není,“ souhlasí otec Tomáš a nenechá se vyvést z rovnováhy. „Pro Boha jsme mnohem důležitější než nějaký 3D hrnec. A dokonce než nějaký skutečný hrnec. On miluje každý vlas na naší hlavě – a ví přesně, kolik jich tam je.“

„No to je výborné!“ Vyskočím z lavice a rozběhnu se pryč od jeho rozčilujícího klidu. „To si určitě připomenu, až začnou vypadávat!“ křiknu na něj přes rameno.

Těsně předtím, než proklouznu dveřmi, ale zachytím jeho tichá slova.

„V to doufám.“